

ПІЗНАЙТЕ ПРАВДУ
А ПРАВДА
ОСВОБОДИТЬ ВАС.

ПРАВОСЛАВНИЙ ВІСНИК

ЗА НАРІД
І
ЗА ВІРУ.

THE ORTHODOX HERALD

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

РІК II.

ВІСНИК, МАН. БЕРЕЗЕНЬ, 1925

ЧИСЛО (12) 3

Свящ. С. В. Савчук.

ЧИ СВ. ПЕТРО БУВ ПАПОЮ РИМСЬКИМ?

II. ЧИ АПОСТОЛ ПЕТРО БУВ В РИМІ?

Католицька церква каже, що ап. Петро був перший, який заніс до Риму християнство і був першим римським єпископом, отже першим папою. Католицькі історики кажуть, що ап. Петро був папою від 42 до 67 року по Рождстві Христовім і що в Римі він поніс мученичу смерть. Так говорить католицька історія, якій ходить о те, щоби надати папі авторитет, але що иншого говорить дійсна історія — світська і церковна — та писання апостолів. Вони то кажуть нам, що треба дуже сумніватися, чи ап. Петро взагалі був коли в Римі. Першу згадку про те, що ап. Петро нібито прийшов до Риму в 42 році, подибуємо в хроніці Евзєбія, майже 300 років після мнимого прибуття ап. Петра до Риму, отже годі приймати се як історичний факт. Натомість на підставі зовсім певних історичних даних ми знаємо про слідуєчі подробиці з життя ап. Петра:

В році 52 він був в Єрусалимі і брав участь в Єрусалимському Соборі (Діяння XV. 7), — в тім часі він проповідував головню між Жидами (Галат II. 7-9). В році 57 він подорожував як місіонар разом з своєю жінкою, а коли ап. Павло писав свого листа до Римлян в 58 р., то ап. Петра тоді в Римі не було. Се видно зовсім ясно з того, що ап. Павло поздоровляє в своїм листі багато християн по імені, але нічого не згадує про ап. Петра, чого він певно не зробивби, колиб ап. Петро був в Римі, а де того колиб він був першим між апостолами, як се твердять католицька церква.

Дальше, коли ап. Павло прибув до Риму в році 61, то ап. Петра в Римі не було. Не було його там також в роках 61-63, коли то ап. Павло перебував в Римі як в'язень; не було також в роках 66 і 67, коли ап. Павло писав своїх послідних пять післань (Фарар, „Початки християнства“ і ин. Виходить, отже, що колиб навіть припустити, що ап. Петро був колись в Римі, то він міг прибути туди тільки на дуже короткий час перед своєю смертю і не можна говорити, що він був перший, який заніс християнство до Риму, та що він був першим римським єпископом, чи папою, а до того, через двацять пять років. Дальше, колиб він там навіть був, то його „єпископство“ обмежувалося тільки на самім підтриманні християнства занесеного туди другими і то майже виключно між Жидами. Але, повторюю, нема найменшого доказу, чи ап. Петро взагалі був коли в Римі. Про се не згадує ані ранна історія, ані Діяння св. Апостолів, ані післання ап. Павла, ані післання самого ап. Петра. Значить, треба дуже сумніватися, чи ап. Петро був коли в Римі.

III. НА ЧИМ ІСУС ХРИСТОС ЗБУДУВАВ СВОЮ ЦЕРКВУ.

Одного разу Ісус Христос запитав своїх апостолів, за кого люде Його мають. Апостоли відповіли: одні за Іоанна Хрестителя, другі за Ілію, инші-ж за Єремію, або одного з пророків.

— Добре, — каже Ісус, — а за кого ви мене маєте?

Тоді ап. Петро відповів: „Ти еси Христос, Син Бога живого“ (Мат. XVI. 16).

На се Ісус Христос каже: „Блажен еси, Симоне, сину Іонин, бо тіло і кров не відкрила тобі, а Отець мій, що на небі. Скажу-ж і я тобі: Що ти еси Петр, і на сьому камені збудую церкву мою, і ворота пекельні не подужають її“ (Мат. VI. 17-18).

На підставі сих слів католики кажуть, що Ісус Христос збудував Свою Церкву на Петрови. А кажуть вони се на те, щоби надати своїй церкві авторитету. Вони говорять: „Апостол Петро був перший між апостолами; він перший заснував римську церкву, а що Ісус збудував Свою Церкву на Петрови, то римська церква є одинока правдива Христова церква“.

Але ми спитаймо себе: Чи справді Ісус Христос збудував Свою Церкву на Петрови? Чи міг Він збудувати її на Петрови?

Св. Петро був апостолом. Він був чесним, побожним

чоловіком, відданим Ісусови і перенятим Його наукою, але помимо того він все таки був звичайним чоловіком, зі звичайними хитами людини. Він, так як і другі апостоли, через довгий час думав, що місія Ісуса Христа на землі полягала тільки в тому, щоби відбудувати жидівське царство, жидівську державу. Він думав, разом з другими, що Ісус стане царем жидівським і з великою надією чекав той хвилі, коли Ісус сяде на престолі. А коли Ісус відкрив апостолам, хто Він є, та що Він має піти до Єрусалиму і віддати Себе на муки, то ап. Петро почав докоряти Йому і каже: „Пожаль себе, Господи; нехай се не станесе Тобі“ (Мат. XVI. 22). І Ісус, звернувшись до него, каже: „Геть від мене, сатано! Ти блазниш мене, бо не думаєш про Боже, а про чоловіче“ (Мат. XVI. 23).

Сей випадок стався вже після того, коли Ісус Христос сказав до Петра слова: „Ти еси Петр“, — і показує другу сторону характеру апостола Петра. Про непостійність характеру ап. Петра є багато доказів; він відкріс Ісуса три рази і то саме тоді, коли Ісус попав в руки своїх гонителів і нікому було вступитися за Ним; через свою нерішучість і брак відваги ап. Петро стягнув був на себе нагану зі сторони ап. Павла (Галат II. 11), як також єрусалимської церкви (Діяння XI. 2-3); Ісус Христос часто докоряв йому за його непостійність та поверховне розуміння справ. Одно, що можна сказати про ап. Петра, то те, що він був дуже імпульсивного характеру. Раз він запалювався найбільшою відвагою, переймався найвищими ідеалами, спинався на найвищий щабель пориву віри, то знов спускався до долу, трапив духа, переймався буденщиною.

Отже, чи можна казати, що Ісус Христос збудував на ап. Петрови, на такім, як він був, Свою Церкву? Чи не є се легковаженням Христової Церкви, казати, що вона збудована на авторитеті одної людини? Чи не заслугує Церква Христова на сильніші, більш сталі підвалини, чим людська неміч? Так, безперечно!

Добре, а на чім же Ісус збудував Свою Церкву?

Щоб на се відповісти, треба зрозуміти ту сцену між Ісусом і Його учениками, коли то Ісус питав їх, за кого люде Його мають. Ісус знав, що година, коли Він має віддати Себе на муки, зближається. Він знав, що роботу, яку Він почав, мають провадити по Ним Його ученики. Але чи зможуть вони? Чи задосить в них віри, відваги, розуміння Його місії? Чи знають вони, хто Він? І от Він питає їх: — „За кого мають люде мене?“ (Мат. XVI. 13). А вони відповіли: „Одні за Іоанна Хрестителя, другі за Ілію, инші-ж за Єремію, або одного з пророків“ (Мат. XVI. 14).

Тоді питає їх Ісус дальше: А за кого ви мене маєте?

І тут знов показується імпульсивність ап. Петра. Він поглянув на Ісуса, — на Його лагідне, божественне обличчє та на ясні, любовно палаючі очи, — і його серце запалало сильною вірою, силою якої він пізнав, хто є Ісус і з запалом промовив:

„Ти еси Христос, Син Бога живого“ (Мат. XVI. 16).

І відповів йому Ісус: „Блажен еси Симоне, сину Іонин, бо тіло й кров не відкрила тобі сього, а Отець мій, що на небі. Скажу-ж і я тобі: Ти еси Петр, і на сьому камені збудую церкву мою, і ворота пекельні не подужають її“ (Мат. XVI. 17-18).

Що значать слова Ісуса: Ти еси Петр і на сьому камені збудую церкву мою?

„Ти еси Петр“ (з грецького — камінь), — значить, в твоїй вірі, яку ти, що тільки висказав, є твердість каменя, иншими словами, твоя віра є тверда як камінь, „і на сьому камені“, значить, на камені твердої, непохитної віри — віри в Ісуса Христа як Сина Божого, — „я збудую церкву Мою“. Значить, Церква Христова не збудована на чоловікови, на земній силі, але на камені непохитної віри в Ісуса Христа Сина Божого.

На таких підвалинах стоїть Церква Христова і сьогодні і буде стояти до кінця віку — на вірі в Ісуса Христа, а не в папу і золотом сіяючий Рим. І коли сьогодні будівля католицької церкви захитується, про що свідчать мільйони людей, які від неї відступають, то се якраз тому, що вона збудована не на вірі в Ісуса Христа Сина Божого, але на вірі в особу папи, і як така вона встояти не годна.